

NEPŘIŠEL MILOVAT

NĚKTERÉ PRAVDY PŘICHÁZEJÍ JEN JEDNOU

IVAN MÍSTECKÝ

ÚVOD

Ne každé setkání v životě má trvat.
Některá nepřicházejí proto, aby zůstala.
Přicházejí jen na chvíli.
Na jediný okamžik, ve kterém ještě můžeš říct
pravdu.
A pak zmizí.
Někdy ani nevíš, odkud přišla.
Ani kdo je vlastně poslal.
Tahle kniha není o vztahu.
Je o tom, co z člověka ve vztahu zůstane, když příliš
dlouho mlčí.
Když říká, že je všechno v pořádku.
Když se usmívá, aby se nic nerozbilo.
A přitom se pomalu ztrácí.
Možná v ní poznáš někoho jiného.
Možná sebe.
A možná si poprvé dovolíš něco, co jsi dlouho
odkládal.
Ne zachránit všechno.
Jen přestat lhát.
Říct to.

KAPITOLA I

Vlak se rozjel pomalu.

Téměř neznatelně.

Nejprve jen lehké škubnutí, kovové zachvění podlahy a tiché hučení, které se postupně rozlilo celým vagónem.

Seděla u okna a sledovala, jak se město za sklem rozpadá.

Šedé domy.

Parkoviště.

Střechy.

Jedna po druhé mizely za zatáčkou, jako by je někdo mazal z jejího života dřív, než se stihne rozmyslet.

Měla pocit, že něco podobného se děje i v ní.

Ne najednou.

Ne nahlas.

Jen po malých částech.

Automaticky si zajela prsty do vlasů a uhladila pramen u spánku.

Zůstal přesně tam, kde byl.

Na okamžik v tom pohybu setrvala déle, než bylo nutné.

Jako by tím mohla srovnat i něco jiného.

Něco, co se v ní už dávno neposlouchalo.

Nepomohlo to.

Opřela si hlavu o chladné sklo a zavřela oči.

To chladno jí vyhovovalo.

Bylo prosté.

Čisté.

Nic po ní nechtělo.

Nepotřebovalo odpověď.
Nepotřebovalo vysvětlení.
Na klíně jí ležel telefon.
Displej byl tmavý.
Tichý.
Jako zavřené dveře.
Ani jednou se nerozsvítil.
Na okamžik po něm sáhla.
Palec přešel po hraně displeje, ale neodemkla ho.
Nebyl důvod.
A přesto čekala.
Ne na zprávu.
Ne doopravdy.
Spíš na důkaz, že si někdo všiml, že odešla.
Pak ruku stáhla.
Znovu si upravila vlasy.
Tentokrát rychleji.
Nepřišla žádná zpráva.
Nepřekvapilo ji to.
V posledních měsících ji nepřekvapovalo už téměř nic.
Spíš ji překvapovalo, když se něco stalo jinak, než čekala.
Když někdo přišel blíž.
Když se zeptal podruhé.
Když odpověď nestačila.
To se ale nestávalo.
Ne doma. Ne s ním.
A tak se naučila nečekat.
Jenže tělo si čekání pamatovalo dál.

Když odjížděla, neudělala scénu.
Nezvýšila hlas.
Nebouchla dveřmi.
Neřekla nic, co by se dalo považovat za konec.
Právě v tom byl problém.
Že to zase neřekla.
Jen si tiše sbalila pár věcí.
Ne všechny.
Jen ty, které se vešly do tašky.
Zbytek tam nechala.
Hrnek ve dřezu.
Svetr přes opěradlo židle.
Knihu na nočním stolku.
Důkazy, že se vlastně nic nestalo.
Že se jen na pár dní vzdálila.
Že se vrátí.
Že bude zase rozumná.
Zavřela za sebou dveře. Tiše.
Přesto to znělo příliš jasně.
Jako tečka za větou, kterou nikdy nevyslovila.
Zůstala chvíli stát na chodbě.
Ruku položenou na klice.
Stačilo ji stisknout.
Vrátit se. Říct, že zapomněla nabíječku.
Usmát se. Zmenšit to. Znovu.
Neudělala to. Neotočila se.
Ne proto, že by nechtěla.
Ale protože věděla, že kdyby to udělala,
možná by zůstala.
A to si nemohla dovolit.
Ne tentokrát.

Týden v přírodě.

Jen sedm dní.

Tak tomu říkala, když si to potřebovala zjednodušit.

Krátký únik.

Pár nocí mimo dům.

Vzduch, stromy, ticho.

Nic víc.

Jenže už ve chvíli, kdy nastoupila do vlaku, cítila, že to není pravda.

Neodjížděla si odpočinout.

Odjížděla, protože doma už nedokázala dýchat stejně jako dřív.

Děti byly pryč už dva roky.

Každé mělo svůj svět.

Své starosti.

Svůj směr.

Dům ztichl způsobem, který se nedal zaplnit.

Nejdřív to bylo příjemné.

Pak zvláštní.

A nakonec nesnesitelné.

Ne proto, že by tam bylo málo lidí.

Ale protože v tom tichu konečně slyšela, co mezi nimi zůstalo.

A co už ne.

Zůstali sami.

Ona a muž, kterému dala všechno.

Nebo si to alespoň dlouho myslela.

Že dát všechno znamená milovat správně.

Že láska znamená vydržet.

Chápat.

Ustupovat.

Být trpělivější než ten druhý.

Dát víc, když druhý dává méně.

Mlčet, když pravda hrozí hádkou.

Usmát se, když tělo chce odejít.

A tak dávala.

Nejdřív ochotně.

Pak samozřejmě.

Nakonec automaticky.

Stejně jako si teď upravovala vlasy, aniž by si to uvědomila.

Pohyb, který měl všechno vrátit na místo.

Vlasy.

Tvář.

Hlas.

Ji.

Jenže něco se vrátit nedalo.

Ne po tolika letech.

Ne po tolika větech, které spolkla dřív, než je vyslovila.

A někde mezi tím se začala ztrácet.

Ne najednou.Ne dramaticky.

Spíš po malých částech, kterých si nevšimla, když mizely.V každém nevyřčeném slově.

V každém úsměvu, který nebyl pravdivý.

V každém „to je v pohodě“, které mělo udržet klid.

A pokaždé vzalo něco z ní.

Vzpomněla si na poslední večer.Stála v kuchyni.

Ruce opřené o linku.Za oknem byla tma a v ní jejich odrazy.Její tvář vpředu.

Jeho za ní.Blízko.A přesto daleko.

„Je všechno v pohodě?“ zeptal se.

Ta věta byla známá.Příliš známá.Nezněla jako otázka.

Spíš jako prosba, aby odpověděla správně.

Otočila se k němu.Usmála se.Ten úsměv přišel dřív než ona.„Jo. Jasně.”

Lež.Malá.Hladká.Používaná.

Přikývl.

Jako vždy.Nepřišel blíž.Nezeptal se znovu.

Nezkusil slyšet to, co neřekla.Ta odpověď mu stačila.

A tím to skončilo. Tehdy v ní něco povolilo.

Ne nahlas.Uvnitř. Nebyl to výbuch.

Spíš tiché prasknutí něčeho, co už dlouho drželo jen silou zvyku.

Vlak mezitím zrychlil.

Město zmizelo a krajina se otevřela do širšího prostoru.Pole.Lesy.Prázdnost mezi nimi.

Zhluboka se nadechla a snažila se uvolnit ramena.

Tělo měla těžké.

Unavené způsobem, který nešlo vysvětlit spánkem ani prací.Byla to únava z toho, kým byla.A kým už být nechtěla.

„Máte zde volno?“ ozval se vedle ní hlas.
Zvedla oči.Stál tam muž.
Obyčejně oblečený.
Tmavý kabát.Klidné ruce.
Tvář, kterou by si možná nezapamatovala, kdyby se
na ni nepodíval přímo.
A přesto na něm bylo něco, co nešlo přehlédnout.
Nepůsobil unaveně.
Nepůsobil spěšně.
Nepůsobil ani jako někdo, kdo právě nastoupil.
To ji napadlo až později.
V tu chvíli si jen uvědomila, že si nevšimla, odkud
přišel.
„Ano,“ odpověděla.
Posadil se naproti ní.
Bez zbytečného pohybu.
Bez zaváhání.
Jako by tam to místo čekalo právě na něj.
Na chvíli se znovu podívala z okna.
Nepomohlo to.
Cítila ho.
Ne fyzicky.
Jinak.
Jako když v místnosti někdo vysloví tvoje jméno, i
když je ticho.
Když se na něj nakonec podívala, zjistila, že už se dívá
na ni.
Nevtíravě.
Neposuzující.
Přesně.
Až příliš přesně.

„Ty jsi unavená,“ řekl.

Zamračila se. „To říká každý.“ Lehce zavrtěl hlavou. „Ne takhle.“ Chvilí mlčel.

Jako by neposlouchal její odpověď, ale něco pod ní.

„Nejsi unavená z práce.“ Ztuhla.

Vlak se lehce zhoupnul.

Sklo u jejího ramene zavibrovalo, ale jeho hlas zůstal klidný. Příliš klidný.

„Jsi unavená z věty, kterou používáš místo pravdy.“

Ta slova mezi nimi zůstala viset.

Nepohnula se. Jen se podívala zpátky k oknu.

„Neznáte mě,“ řekla tiše.

Na jeho rtech se objevil sotva znatelný náznak úsměvu. „Ne.“ Krátká pauza.

„Ale znám ten okamžik.“ Zvedla oči.

„Jaký okamžik?“

Díval se na ni, jako by odpověď už dávno ležela někde mezi nimi. „Ten, kdy člověk ví, co má říct.“

„A stejně mlčí.“

Něco v ní se stáhlo. Ne strachem. Ne úplně.

Spíš tím zvláštním pocitem, když někdo otevře dveře do místnosti, kterou jsi roky zamykala.

„To říkáte lidem běžně?“ zeptala se.

„Jen těm, kteří mě slyší.“

Vlak projel stínem. Na okamžik potemnělo sklo.

A v jeho odrazu zahlédla prázdné místo naproti sobě.

Zamrkala. Byl tam. Seděl stejně jako předtím.

Klidně. Nehybně. Jako by se nic nestalo.

A v tu chvíli to ucítila.

Ne nepříjemnost. Ne obyčejný strach. Něco horšího.

Že před ním nemá kam schovat pravdu.

KAPITOLA 2

Vlak se houpal v pravidelném rytmu.
Zvuk kol se rozléval vagónem jako něco, co má uklidňovat. Opakující se. Předvídatelné.
Bez překvapení.
Lidé kolem zůstávali ponoření ve svých světech.
Telefony. Sluchátka. Pohledy do prázdna.
Nikdo se na nikoho nedíval déle, než bylo nutné.
A přesto měla Jana pocit, že jejich kupé je od zbytku vlaku oddělené.
Ne stěnou. Ne sklem. Něčím tišším.
Jako by se kolem nich zavřel prostor, který ostatní nemohli slyšet.
Snažila se vrátit do svého světa.
K oknu. K telefonu. K vlastnímu mlčení.
Nepodařilo se.
Seděla naproti němu a cítila, jak se pod jeho pohledem pomalu rozpadá něco, co ještě před chvílí drželo pohromadě.
Navenek se nezměnilo nic.
Uvnitř ano. Malý posun. Ale nevratný.
Prsty jí automaticky zajely do vlasů.
Zachytila ten pohyb. Zastavila ruku v pülce.
Poprvé ji viděla jinak.
Pomalu ji stáhla zpátky do klína.
„To není pravda,“ řekla.
Chtěla, aby to znělo jistě.
Chtěla, aby to znělo jako zavřené dveře.
Neznělo.

Muž ji chvíli pozoroval.
Ne jako někdo, kdo čeká odpověď.
Spíš jako někdo, kdo ví, že odpověď už v ní dávno je.
„Možná,“ řekl.
Zarazilo ji to víc než nesouhlas.
„Možná?“
Lehce pokrčil rameny. „Možná se pletu.“
Ticho. Čekala odpor.
Opravu. Snahu dokázat, že má pravdu.
Nepřišlo nic. Jen prostor.
A právě ten prostor ji donutil zůstat.
Nepohodlný. Otevřený. Bez úniku.
Vlak za oknem zrychlil.
Krajina se rozmazala do pruhů šedi a zeleně.
Ale muž seděl pořád stejně.
Příliš klidně.
Jako by se pohyb týkal všeho kromě něj.
„Tak proč to říkáte?“ zeptala se.
Její hlas zněl ostřeji, než chtěla.
Potřebovala, aby se bránil. Aby udělal chybu.
Aby z něj byl zase jen cizí muž ve vlaku.
On se na ni díval dál.
„Protože některé věty člověk neslyší, dokud mu je
neřekne někdo jiný.“
„Nebo něco jiného.“
Zamrazilo ji.
„Něco?“
Na okamžik se zdálo, že se usměje.
Neudělal to.
„To není důležité.“
Jenže právě tím se to důležité stalo.

„Co vidíte?“ zeptala se.
Naklonil hlavu.
Díval se na ni déle, než bylo příjemné.
Ne drze. Ne zvědavě.
Spíš jako někdo, kdo čeká, až se prach ve vodě usadí a ukáže dno.
„Že jsi dlouho říkala věci, které nebyly pravda.“
Ta věta dopadla tiše. Ale přesně.
Prsty jí znovu zajely do vlasů.
Tentokrát je stáhla prudčeji, než chtěla.
Na okamžik měla chuť se zasmát.
Shodit to. Říct něco lehkého.
Něco, co by z něj udělalo jen divného cizince ve vlaku.
Udělala to už tolikrát.
Zmenšit věc dřív, než začne bolet.
Tentokrát to ale nepřišlo.
Protože něco v ní se stáhlo. Poznání.
Ne celé. Jen dost velké na to, aby nešlo přehlédnout.
„To dělá každý,“ řekla.
Hlas měla klidný. Možná až příliš.
Muž se podíval na její ruce. Na pramen vlasů mezi prsty. Pak zpátky do jejích očí.
„Ne každý u toho zmizí.“
Ta slova byla horší než předchozí. Protože nebyla hlasitá. Nebyla tvrdá. Byla jistá.
Jana se narovнала.
„Já jsem nezmizela.“
Řekla to rychle. Příliš rychle.
Jako by potřebovala, aby ji někdo slyšel.
Nebo aby tomu sama uvěřila.

Muž nezavrtěl hlavou.Neusmál se.Neopravil ji.
Jen ji chvíli pozoroval.A právě to bylo horší.
Kdyby nesouhlasil, mohla by se bránit.
Kdyby zatlačil, mohla by odejít.
Jenže on nechal její větu ležet mezi nimi.
Já jsem nezmizela.Najednou zněla jinak.
Tenčeji.Méně jistě.
„Dobře,“ řekl.
Bez odporu. Bez potřeby ji přesvědčit.
A právě tím se její vlastní slova začala rozpadat.
Opřela se o sedadlo a zhluboka se nadechla.
Vzduch byl těžší, než čekala.Potřebovala získat kontrolu.Aspoň nad něčím.Nad dechem.
Nad rukama.Nad tím, kam se dívá.
Vlak projel krátkým tunelem.
Světlo zmizelo.
Vagón se na okamžik ponořil do tmy.
Zvuk kol zesílil.Pak se změnil.
Jako by nepřicházel zvenčí, ale zevnitř ní.
Ve skle se objevily jejich odrazy.
Její tvář.Bledší.Unavenější.
O něco starší, než si připadala.
A jeho...Zamrkala.
Něco na něm nesedělo.Nesplýval s pohybem vlaku.
Nehoupal se s vagónem.Seděl příliš klidně.
Jako by tma prošla kolem něj, ale nedotkla se ho.
Pak tunel skončil.
Světlo se vrátilo.
A všechno bylo zase obyčejné.
Až na to, že ona už ne.

Světlo se vrátilo.
Krajina za oknem znovu běžela.
Stromy.Sloupky.Šedé nebe.
Všechno bylo tam, kde mělo být.
A přesto se jí na chvíli zdálo, že vlak vyjel jinam, než
odkud před chvílí zmizel.
Znovu se podívala do skla.Uviděla sebe.
Tak známou.Unavenou.
O něco starší, než si připadala.
O něco menší, než si pamatovala.
A jeho.Seděl naproti ní.
Jenže v odrazu jako by byl dál.
Ne na druhém sedadle.Spíš za ní.
Někde hluboko ve skle.
Tam, kde už by neměl být žádný prostor.
Zamrkala.Odraz se srovnal.Byl tam.
Obyčejně.Klidně.Jako by se nic nestalo.
Jako by tam byl celou dobu.
„Vy mě vůbec neznáte,“ řekla.
Tentokrát tišeji.Potřebovala, aby to byla pravda.
Muž přikývl.„To je pravda.“
„Ale znám tohle místo.“
Zamračila se. „Jaké místo?“
Podíval se na ni.Tentokrát přímo.
Bez úsměvu.Bez měkkosti.
„To, kde člověk už ví. A stejně se vrátí ke lži.“
Ticho mezi nimi se napnulo.
Vlak se naklonil do oblouku.
Všichni se lehce naklonili.
Ona také.Jen on ne.

„Jaké místo?“

Podíval se na ni.

„To, kde víš... a stejně to neřekneš.“

Ticho.Dlouhé.

Nepříjemně přesné.

Prsty jí pomalu zajely do vlasů.

Tentokrát je tam nechala.

Držela se toho pohybu, jako by jí dával jistotu.

„Já nevím, o čem mluvíte,“ řekla.

Lehce přikývl.

„Já to říkal taky.“

Ta věta kolem ní prošla jinak než ostatní.

Ne jako odpověď.

Spíš jako ozvěna z místa, kde ještě nikdy nebyla.

„Co jste říkal?“

Na okamžik se zdálo, že odpoví.

Jeho pohled se změnil.

Ztmavl.

Ne barvou.

Hloubkou.

Pak se za oknem mihlo světlo a jeho tvář v odrazu na zlomek vteřiny zestárla.

Jako by mezi jedním nádechem a druhým uplynuly roky.

Zamrkala.

Byl zase stejný.

„Nic důležitého,“ řekl.

Tentokrát lhal.

A ona to cítila.

Ne rozumem.

Jinak.

„A čeho bych se měla bát?“ zeptala se.
Muž se podíval na její ruce.
Pak na vlasy.Zachytil ten pohyb.
Znal ho.
A to ji zneklidnilo víc, než chtěla přiznat.
„Že když přestaneš dávat...“Odmlčel se.
Vlak na okamžik zpomalil, i když za oknem nebyla
žádná stanice.
„...nebude důvod, aby někdo zůstal.“
Vzduch se jí zadrhl v hrudi.
Tělo reagovalo dřív než mysl.
Ruka jí zůstala ve vlasech.Ztuhla.
„To je nesmysl,“ vydechla.
Příliš rychle.Příliš ostře.
Muž jen přikývl.Ne jako by souhlasil.
Spíš jako někdo, kdo tu větu už slyšel.
Možná od ní.Možná od sebe.
„Jak se jmenujete?“ zeptala se náhle.
Potřebovala ho zmenšit.Zařadit.
Udělat z něj člověka.Někoho s jménem.
S místem.S důvodem.
Někoho, koho může pochopit.
A tím kontrolovat.
Na jeho tváři se objevil slabý úsměv.
„Na tom nezáleží.“
„Záleží.“
„Jen když chceš mít pocit, že víš, kdo proti tobě sedí.“
Ta věta ji zastavila.
Protože najednou si tím jistá nebyla.

Vlak se znovu ponořil do tmy.
Delší tunel.
Tentokrát se nedívala ven. Dívala se do skla.
Na odraz. Na něj.
Na zlomek vteřiny tam nebyl.
Srdce jí poskočilo. Tělo se napjalo.
Pak tam opět seděl. Beze změny.
Jako by se nic nestalo.
Jako by tam byl celou dobu.
„Proč mám pocit, že mě čtete?“ zeptala se tiše.
Hlas měla jiný.
Méně obranný.
Skutečnější.
„Protože nic neskrýváte tak dobře, jak si myslíte.“
„To není pravda.“
„Je.“
Krátká pauza.
„Jen jste byla dlouho mezi lidmi, kteří se nedívali.“
Ta věta ji zasáhla jinak.
Měkčeji.
A o to hlouběji.
Prsty jí pomalu sklouzly z vlasů.
Poprvé.
Nevědomě.
Odvrátila pohled.
Krajina se otevřela.
Světlo zaplavilo vagón.
A přesto měla pocit, že něco z té tmy zůstalo s nimi.
Ne kolem.
V ní.

Na okamžik si představila, že vystoupí.
Bez plánu.
Bez vysvětlení.
Že půjde někam, kde ji nikdo nezná.
Kde nemusí být klidná.
Kde nemusí odpovídat tak, aby se druhým ulevilo.
Ten obraz byl tichý.
Téměř krásný.
A zároveň nepříjemně prázdný.
„Vy jste neutekla jen tak,“ řekl.
Ztuhla. „Já neutíkám.“
Podíval se na ni. Dlouze. Bez tlaku.
A právě proto se nedalo uhnout.
„Odjela jste, aniž byste řekla, co se ve vás děje.“
Srdce se jí rozbušilo.
Prsty jí vystřelily k vlasům.
Zastavila je.
„To nemůžete vědět.“
Tentokrát to neznělo jako odpor.
Spíš jako přání, aby neměl pravdu.
Muž se mírně naklonil.
Poprvé se zdálo, že i jeho klid něco stojí.
„Vím, jak to začíná,“ řekl.
Krátká pauza.
„A vím, kam to vede.“
Ta věta zůstala mezi nimi.
Tichá.
Těžká.
Příliš stará na člověka, který ji právě vyslovil.

Chtěla ho zastavit. Přerušit to.
Vrátit věci zpátky. Do něčeho, co znala.
Do obyčejného rozhovoru. Do vlaku.
Do dne, který má začátek a konec.
„Tak mi řekněte, co mám udělat,“ vyhrkla.
Muž zavrtěl hlavou.
„Já vám nic říkat nebudu.“
„Tak proč tu jste?“
Ta otázka vyšla ostřeji, než chtěla.
A poprvé se v jeho tváři něco změnilo.
Ne klid.
Ne jistota.
Spíš stopa něčeho starého.
Lítost, která už dávno nepatřila jen jednomu životu.
„Nejsem tu, abych vás vedl,“ řekl.
Krátká pauza.
„Jen abyste se na chvíli neztratila úplně.“
Ticho.
Tentokrát jiné.
Hlubší.
Otevřela ústa.
Ale nic neřekla.
Protože poprvé neměla kam utéct.
A někde hluboko v ní se objevila myšlenka:
On to nezačal.
On už tím prošel.
Možná víckrát, než by měl člověk unést.

KAPITOLA 3

Vlak jel dál. Ale čas se zpomalil.
Zvuk kol se rozpadl do jednotlivých úderů.
Prostor mezi nimi se natáhl.
Lidé přicházeli a odcházeli. Ona zůstala. S ním.
A hlavně sama se sebou.
Seděla tiše. Ruce už neměla tak pevně sevřené.
Jen je nedokázala úplně uvolnit.
Prsty jí pomalu zajely do vlasů.
Tentokrát bez spěchu.
Spíš jako zvyk než obrana.
„Ne,“ řekla.
Spíš sobě než jemu.
„Ne?“ zopakoval.
Zvedla oči.
„Není to tak jednoduché.“ Muž přikývl.
„Nikdy není.“
Ta odpověď ji překvapila.
Čekala další zásah.
Další větu, která ji otevře.
Místo toho přišlo něco skoro lidského.
Únava.
Tichá.
Skrytá.
„Já jsem si to taky myslel,“ řekl.
Ta věta zůstala mezi nimi.
Ne jako rada.
Jako přiznání.

„Co jste si myslel?“ zeptala se.
Muž se na ni podíval.
Na okamžik se zdálo, že odpoví jinak.
Že řekne něco, co nebude patřit do vlaku.
Ani do tohoto času.
„Že když to neřeknu... nezmění se to,“ řekl.
Zamračila se.
„To nedává smysl.“
Lehce přikývl.
„Vím.“
Ticho.
Tentokrát nebylo prázdné.
Bylo plné věcí, které zůstaly nevyslovené.
Jeho.
Jejích.
Možná všech, kteří někdy mlčeli příliš dlouho.
„Tak mi to ukažte,“ řekl tiše.
„Co?“
„Ten okamžik.“
Ztuhla.
„Jaký okamžik?“
Podíval se na její ruce.
Na vlasy.
Na telefon v jejím klíně.
„Ten, kdy jste věděla, co máte říct.“
Krátká pauza.
„A neřekla jste to.“
Ta věta v ní něco otevřela.
Ne myšlenku.
Vzpomínku.

Stála v kuchyni.
Světlo bylo ostré. Příliš ostré.
Řezalo hrany věcí a dělalo všechno přesnější, než
chtěla.
Ruce měla opřené o linku.
Prsty si automaticky zajely do vlasů.
Uhladila pramen, který už dávno držel na místě.
Ten pohyb ji uklidnil.
Jen na okamžik.
Za ní seděl on.
Telefon položený před sebou.
Palec se mu pomalu pohyboval po displeji.
Něco četl.
Něco, co v tu chvíli uneslo jeho pozornost líp než ona.
„Můžeme si promluvit?“ zeptala se.
Její hlas byl opatrný.
A unavený způsobem, který už nešlo schovat.
„Ted?“ odpověděl.
Nezvedl oči.
To jediné slovo stačilo.
Už v něm bylo slyšet, že přišla nevhod.
Polkla.
„Jo.“
V kuchyni se rozhostilo ticho.
Ne prázdné.
Čekající.
Jako by i místnost věděla, že tentokrát měla říct víc.

Povzdechl si.
Ten zvuk znala.
Dřív v něm slyšela únavu.
Pak netrpělivost.
Teď už jen konec rozhovoru, který sotva začal.
A přesto pokračovala.
„Mám pocit, že...“
Zastavila se.
Slova byla najednou příliš velká.
Příliš nebezpečná.
Že se mi vzdaluješ.
Že jsem sama, i když jsi tady.
Že už nevím, jestli mě ještě vidíš.
Nic z toho neřekla.
Místo toho zvolila menší větu.
Bezpečnější.
Takovou, která se dá přežít.
„...že jsme poslední dobou nějak mimo.“
Konečně zvedl oči.
Ne úplně.
Jen dost, aby ji vyhodnotil.
„Jano...“
To jméno ji zasáhlo víc, než čekala.
Ne proto, že ho vyslovil.
Ale protože v něm nebylo nic.
Žádné teplo.
Žádná blízkost.
Jen upozornění.
Jako by říkal:
zase začínáš.

„Tohle zase řešíš?“ zeptal se.

Klidně.

A právě proto to bolelo.

Kdyby zvýšil hlas, mohla by se bránit.

Kdyby byl tvrdý, mohla by se naštvat.

Ale on byl jen unavený.

Jako by její bolest byla stará věc na stole, kterou už oba viděli mockrát.

Prsty jí vystřelily k vlasům.

Zastavily se v pŕlce.

„Neřeším,“ řekla.

„Jen ti říkám, jak se cítím.“

Podíval se na ni.

Krátce.

Dost na to, aby ji vyhodnotil.

Nedost na to, aby ji pochopil.

„Pořád dokola to samý.“

Ta věta dopadla tiše.

Ale znala její váhu.

Nesla v sobě všechny předchozí večery.

Všechna stejná ticha.

Všechny chvíle, kdy nakonec ustoupila.

„Protože se to nemění,“ řekla.

Tentokrát pravdivě.

A na okamžik ji ta pravda narovнала.

Jenže hned potom přišel strach.

Co když právě tahle věta bude moc?

Ticho.
Na okamžik měla pocit, že by mohla říct víc.
Všechno.
Co jí chybí.
Co bolí.
Co už nedokáže dál nést.
Jak se vedle něj zmenšuje.
Jak se bojí, že když to řekne, odejde.
Ruka jí znovu vystřelila k vlasům.
Tentokrát ji zastavila silou.
Držela ji ve vzduchu.
Napjatou.
Připravenou.
Podívala se na něj.
A v tu chvíli to věděla.
Přesně.
Jasně.
Nebezpečně.
Stačilo to vyslovit.
Jen jednou.
Nechci už předstírat, že je to v pohodě.
Ta věta v ní stála celá.
Živá.
Skutečná.
A právě proto ji nevyslovila.
Ruka pomalu klesla.
Napětí povolilo.
Úsměv přišel dřív než rozhodnutí.
„To je v pohodě,“ řekla.

Lež.

Malá.Hladká.Naučená.

Vyslovila ji tak lehce, až se jí z toho udělalo nevolno.

On přikývl.Jako vždy.

Nepřišel blíž.Nezeptal se znovu.

Nevšiml si, že právě zmizela o kousek víc.

Ta odpověď mu stačila.

A tím to skončilo.

Ne hádkou.Ne odchodem.

Ne rozbitým talířem ani prásknutím dveří.

Jen tichem, které se vrátilo na své místo.

A ona s ním.Menší.Tišší.

Bezpečná.

Aspoň tak tomu tehdy říkala.

Obraz kuchyně se rozpadl.

Byla zpátky ve vlaku.

Zvuk kol.

Chladné sklo.

Telefon v klíně.

Muž naproti ní.

Díval se na ni, jako by celou dobu stál v té kuchyni s ní.

„A co jste cítila?“ zeptal se.

Prsty jí automaticky zajely do vlasů.

Tentokrát je zastavila dřív, než se dotkly pramene.

„Nic,“ řekla.

Příliš rychle.

Muž neuhnul pohledem.

„Zkuste to znovu.“

Ta věta byla klidná.
Ale něco v ní se stáhlo.
Ne kvůli tlaku.
Kvůli tomu, že měl pravdu.
Zavřela oči. A vrátila se.
Znovu stála v kuchyni.
Tentokrát neutekla k vysvětlení.
Nezmenšila to. Neodsunula to stranou.
Cítila to. Stažené hrdlo. Tlak za očima.
Prázdnost v hrudi.
A pod tím něco přesnějšího.
Ne smutek. Opuštění.
Prázdnost ve dvou.
„Cítila jsem... že tam nejsem,“ řekla tiše.
Hlas se jí zlomil.
„Že tam jsem... ale nikdo mě nevidí.“
Ticho. Muž sklopil oči.
Na okamžik vypadal, jako by tu větu neslyšel poprvé.
Možná ji kdysi řekl taky.
Možná ne.
„A co jste udělala?“ zeptal se.
Otevřela oči.
Byla zpátky ve vlaku.
Podívala se na něj.
Pak na své ruce.
„Nic.“
Krátká pauza.
„Usmála jsem se.“
Další pauza.
„A řekla jsem, že je to v pohodě.“

„A bylo?“ zeptal se.
Zavrtěla hlavou.
„Ne.“
To slovo zůstalo mezi nimi.
Krátké.Čisté.
Poprvé bez obrany.
A nevrátilo se zpátky.
Vlak projel lesem.
Světlo v kupé potemnělo a stíny se protáhly přes
podlahu.
Na okamžik se zdálo, že se prostor zmenšil.
Nebo ona.
„Proč jste to neřekla?“
Krátce se zasmála.
Bez humoru.
„Protože...“
Zasekla se.
Protože nechtěla hádku.
Protože nechtěla být problém.
Protože nechtěla riskovat, že odejde.
Polkla.
„Protože jsem nechtěla, aby to skončilo.“
Muž se na ni díval.
Dlouho.
A pak položil otázku tak tiše, že skoro splynula s
rytmem vlaku.
„A neskončilo to už tím, že jste přestala říkat pravdu?“
Neodpověděla.
Nemusela.
Něco v ní tu odpověď znalo dávno.

„Tohle byl ten moment,“ řekl tiše.

„Jaký moment?“

„Kdy jste si vybrala strach místo pravdy.“

Ztuhla.

„To není fér.“

„Není.“

Podívala se na něj.

„Jen je to pravda.“

Cítala, jak se jí zrychluje dech.

„Já jsem se snažila ten vztah udržet,“ řekla.

„Já jsem ho milovala.“

To slovo mezi nimi zůstalo.

Milovala.

Muž se lehce naklonil.

„Milovala jste jeho,“ řekl pomalu, „nebo jste potřebovala, aby neodešel?“

Zasáhlo ji to.

Tvrdě.

„To není to samé,“ vydechla.

„Není.“

Přikývl.

„Ale někdy to člověk pozná až pozdě.“

Ticho.

Za oknem se mihly stromy.

V jejich odrazu na skle se jeho tvář na okamžik rozostrila.

Jako by ji držela pohromadě jen ta otázka.

Jana se podívala pryč.

Nepomohlo to.

Protože to, co otevřel, nebylo venku.

Bylo v ní.

Vzpomínky se začaly skládat samy.
Chvilé, kdy čekala na zprávu.
Kdy si v hlavě přehrávala tón jeho hlasu.
Kdy přemýšlela, co říct, aby nezůstal uražený.
A co neříct, aby zůstal.
Pak nic. Jen únava.
„Já jsem...“
Hlas se jí zlomil.
„Já jsem nevěděla, jak jinak.“
Tentokrát to nebyla obrana.
Bylo to přiznání.
Muž se na ni díval tiše.
A poprvé v jeho tváři něco změklo.
Jen nepatrně. „Já vím,“ řekl.
To bylo horší než všechno předtím.
Protože v tom nebyl soud. Jen poznání.
Jako by ta věta nepatřila jí samotné.
Jako by ji už slyšel v jiných ústech.
V jiných vlcích.
V jiných chvílích, které se lámaly stejně jako tahle.
Seděla tam a cítila, jak se něco v ní pomalu
přeskupuje. Ne rychle. Ne dramaticky.
Ale nevratně.
„A co teď?“ zeptala se. Nevěděla, jestli se ptá jeho.
Nebo sebe. Muž se podíval k oknu.
V jeho odrazu na okamžik nebyl vidět on.
Jen prázdné sedadlo.
Pak znovu promluvil.
„Teď už to vidíte.“
Krátká pauza. „A to se nedá zapomenout.“

KAPITOLA 4

Vlak jel dál.
Ale prostor kolem nich se změnil.
Lidé nezmizeli.
Pořád tam byli.
Jen jako by se vzdálili.
Zvuky byly tlumenější.
Svět za oknem pomalejší.
Jana seděla naproti muži a tentokrát se na něj dívala jinak. Ne jako na někoho, kdo ví víc.
Ale jako na někoho, kdo něco ztratil.
Něco, co se nedalo vrátit.
„To nebylo jen jednou,“ řekl tiše.
Zvedla oči. „Já vím.“
Poprvé bez odporu.
Prsty jí pomalu zajely do vlasů.
Zastavily se. Nechala je tam.
Už věděla, co ten pohyb znamená.
Muž se podíval k oknu.
V jeho odrazu se na okamžik objevil prázdný prostor místo tváře.
Pak zase on. Klidný. Tichý.
Příliš vzdálený.
„Chcete vidět další?“ zeptal se.
Zaváhala.
Nechtěla.
Ale už chápala, že to nezastaví.
Ne tím, že zavře oči.
Ne tím, že řekne, že je to v pořádku.
„Ano,“ odpověděla.

Obrázek přišel okamžitě.
Seděla naproti němu.
Jiný večer. Stejný stůl.
Stejný pocit, že musí začít opatrně, jinak všechno
pokaží.
„...a já jen potřebuju, abys mě chvíli poslouchal.“
„Zase to řešíš.“
Ticho. Tvrdé. Okamžité.
Prsty jí vystřelily k vlasům.
Zastavily se.
„Neřeším,“ řekla.
Tentokrát pevněji.
Jen o trochu.
„Jen ti říkám, jak se cítím.“
Povzdechl si.
Ten zvuk už nepotřeboval slova.
„Pořád dokola to samý.“
Ta věta. Znovu. Stejná.
Bez posunu.
Jako dveře, které se před ní zavřely dřív, než k nim
došla.
„Protože se to nemění,“ řekla. To byla pravda.
A tentokrát ji skoro unesla.
Podíval se na ni. Dlouze.
Pak zavrtěl hlavou.
„Tohle mě nebaví.“ A odvrátil se.
Konec.
Ne rozhovoru.
Jí.
Na chvíli.

Obráz zmizel. Byla zpátky ve vlaku.

Chvíli jen seděla.

Jako by se z té vzpomínky vracela pomaleji než předtím.

„A co jste udělala?“ zeptal se muž.

Jana se podívala na své ruce. Pak na okno.

Pak zase dolů.

„Ztichla jsem.“

Krátká pauza. „Zase.“

Prsty jí pomalu zajely do vlasů.

Už ten pohyb poznávala dřív, než ho dokončila.

„A potom?“ zeptal se. Zavřela oči.

Nechtěla odpovédět.

Právě proto věděla, že musí.

„Omluvila jsem se.“

Ticho.

Muž se ani nepohnul. „Za co?“

Otevřela oči.

„Za to, že jsem to vůbec otevřela.“

Ta věta ji zasáhla až potom, co ji vyslovila.

Ne jeho. Ji.

Protože v ní poprvé slyšela, co celé ty roky dělala.

Nejen že mlčela. Ona se omlouvala za vlastní bolest.

Muž sklopil pohled.

Na okamžik se zdálo, že se stíny pod jeho nohama pohnuly jinam než světlo.

„Kolikrát?“ zeptal se.

„Hodněkrát.“

Přikývl. Pomalu.

Jako někdo, kdo zná přesné číslo.

Ale nechce ho říct.

„A pokaždé jste udělala to samé,“ řekl.

Nebyla to otázka. Přikývla.

Muž ji chvíli pozoroval.

Tentokrát jinak. Hlouběji.

„Víte, co je na tom nejhorší?“

Zavrtěla hlavou. „Že to funguje.“

Zamračila se. „Co?“

„To ustupování.“

Krátká pauza.

„To ticho.“

„To, jak se zmenšíte, aby druhý zůstal.“

Jeho hlas byl pořád klidný.

Ale už ne lehký.

„Udrží to vztah,“ pokračoval. „Na chvíli.“

Podívala se na něj. „A pak?“

Na okamžik se jeho výraz změnil.

Objevila se únava. Stará. Téměř cizí.

„Pak zůstanete,“ řekl.

„Ale už tam nejste.“

Ta věta mezi nimi zůstala.

Těžší než předchozí.

Protože nebyla jen myšlenka.

Byla vzpomínka.

Jeho vzpomínka.

Jana se na něj podívala pozorněji.

„Vy o tom nemluvíte jen tak.“

Ticho.

Vlak projel stínem.

Když se světlo vrátilo, jeho oči vypadaly na okamžik prázdnější.

„Ne,“ odpověděl.

„Takže...“ Zastavila se.
Slova se skládala pomalu.
„Vy jste to udělal taky.“
Ticho.
Vlak projel stínem.
Na okamžik mu světlo zmizelo z tváře.
Když se vrátilo, vypadal unavenější.
Ne starší. Jen víc pryč.
Podíval se na ni.
A pak řekl:
„Ano.“
Poprvé bez úniku.
Vzduch mezi nimi zhoustl.
„A co se stalo?“ zeptala se.
Neodpovídal hned.
Jako by odpověď ležela někde, kam se mu nechtělo
vracet.
„Nic dramatického,“ řekl nakonec.
Krátká pauza. „Všechno pokračovalo.“
„Dny.“
„Vztah.“
„Stejně věty.“
Podíval se na ni.
„A já jsem zůstal.“
„A?“ zeptala se.
Poprvé se podíval z okna.
V jeho odrazu neseděl nikdo.
Jen prázdné místo.
„A už jsem se nevrátil,“ řekl.
Ta věta nedávala smysl.
A přesto ji pochopila.

KAPITOLA 5

Vlak jel dál.

Ale rytmus se změnil. Něco v něm nesesedělo.

Jako by jednotlivé zvuky nepřicházely úplně ve
správný čas. Jako by mezi nimi zůstával prostor navíc.

Jana seděla naproti němu.

A tentokrát se nedívala ven.

Ani na něj.

Dívala se dovnitř.

Na místo, které se po jeho poslední větě otevřelo.

A už jsem se nevrátil.

Ta věta v ní zůstala.

Nechápala ji úplně.

Ale cítila ji.

A to bylo horší.

„Chcete vidět další?“ zeptal se.

Neodpověděla.

Nebyla si jistá, jestli chce.

Ale obraz už přicházel.

Bez jejího svolení.

Silnice.

Volant.

Známá cesta domů.

Stejně zatáčky.

Stejně světlo opřené o palubní desku.

Ruce měla na volant.

Tělo vědělo, kam jet.

Nemusela přemýšlet.

A právě v tom byl problém.

Prsty jí zajely do vlasů.
Uhladila pramen.Zbytečně.
Ticho v autě bylo hutné.
Ne prázdné. Plné všeho, co doma neřekla.
Dům.
Ta myšlenka přišla bez emocí. Jen jako fakt.
Bude tam. Čekat.
Ne na ni. Na její obvyklou verzi.
Klidnější. Menší. Použitelnější.
Hrudník se jí stáhl.
Ne poprvé.
Tentokrát víc.
Zatáčka.
Semafor.
Červená.
Zastavila.
Dívala se před sebe.
Na zadní světla auta před ní.
Ale neviděla je.
A pak to přišlo.
Ne jako rozhodnutí.
Spíš jako krátký, tichý záblesk.
Že by tam nemusela dojet.
Že by už nemusela pokračovat.
Stačilo by tak málo.
Ruce jí ztuhly na volantu.
Dech se zastavil.
Ne kvůli té myšlence.
Ale kvůli tomu, jak klidně přišla.
Jako by v ní čekala dávno.
Jen teď našla cestu ven.

Zelená.
Auto před ní se rozjelo.
Ona taky. Samozřejmě.
Jela dál. Ruce měla pevně na volantu.
Příliš pevně. Prsty ji bolely.
Zhluboka se nadechla.
Jednou. Pak znovu.
Vzduch se jí vracel do těla po malých částech.
Silnice pokračovala. Domy se přibližovaly.
Všechno bylo stejné jako předtím.
Jen ona už nebyla.
Dojela domů. Zaparkovala. Vypnula motor.
Ticho v autě bylo jiné než před semaforem.
Hustší. Skutečnější.
Seděla tam ještě chvíli. Ruce pořád na volantu.
A poprvé si nepřipadala unavená.
Spíš vyděšená tím, jak dlouho byla schopná
pokračovat.
Obraz zmizel.
Byla zpátky ve vlaku.
Ale něco zůstalo. Ne vzpomínka.
Pocit. Přesný. Těžký.
Neoddiskutovatelný.
Prsty jí pomalu zajely do vlasů.
Zastavily se.
Tentokrát nevěděla proč.
„Tohle...“ zašeptala.
Hlas měla jiný.
Tišší.
Opravdovější.
„Tohle nebylo normální.“

Muž se na ni díval.Dlouze.
Bez jediné vrstvy.
„Ne,“ řekl.
„Tohle už nebyla únava.“
Ticho. Jana polkla. „Tak co to bylo?“
Podíval se na její ruce. Pak na oči.
„Místo, odkud se člověk někdy nevrátí.“
Ta věta ji zasáhla jinak.
Ne jako výčitka. Jako varování. Chladné. Přesné.
„Já jsem nechtěla, aby to skončilo,“ řekla.
Poprvé bez obrany. Bez vysvětlování.
Jen fakt.
Muž přikývl.
„Já taky ne.“
Ticho. Vlak projel stínem.
Na okamžik jeho obličej nebyl jasný.
Jako by ho světlo nedokázalo udržet celý.
Pak se zase vrátil.
Stejný.
A přesto vzdálenější.
„Ale víte, co jsem si nechtěl přiznat?“ zeptal se.
Jana čekala.
„Že to skončilo dávno předtím.“
Podívala se z okna.
Krajina ubíhala dál.
Bez ohledu na ni. Bez ohledu na něj.
„A co teď?“ zeptala se.
Hlas měla klidný.
Ale pod ním něco praskalo.
Muž se na ni podíval.
„Teď už to nemůžete nazvat klidem.“

KAPITOLA 6

Vlak zpomalil.
Ne prudce.
Spíš jako by si nebyl jistý, jestli má pokračovat.
Koleje se stáčely mezi kopci.
Světlo se měnilo s každou zatáčkou.
Nic nezůstávalo stejné. Ani ona.
Jana seděla naproti muži.
A poprvé neutíkala. Ne do okna. Ne do vlasů.
Ne do věty, která by všechno zmenšila.
Ticho mezi nimi bylo jiné.
Nevyhnutelné.
„A co teď?“ zeptala se. Hlas měla klidný.
Ale pod ním se něco třáslo.
Muž se na ni díval dlouho.
„Teď nic.“ Zamračila se.
„Tohle nemůže být všechno.“
Vlak přešel výhybku.
Kovový zvuk se rozlil vagónem.
Na okamžik se všichni kolem pohnuli.
Jen on zůstal nehybný.
„Já vás nikam nevedu,“ řekl.
Krátká pauza.
„Jen jsem vás zastavil.“
Ta věta v ní zůstala.
Zastavil.
Nezachránil.
Nerozhodl.
Jen ji na chvíli vytrhl z místa, kde se ztrácela.

„Tak co mám dělat?“ zeptala se.
Tentokrát přímo. Bez obalu. Bez úniku.
Muž ji chvíli pozoroval.
Jako by čekal, jestli otázku vezme zpátky.
Nevzala.
„To, co jste celou dobu nedělala.“
Krátká pauza. „Přestat.“
Ztuhla. „Přestat s čím?“
Podíval se na ni.
A tentokrát jeho hlas nebyl měkký.
Byl tichý. Přesný.
„Přestat se schovávat za klid.“
„Přestat říkat věty, které udrží druhé... ale ztratí vás.“
„Přestat čekat, že někdo uvidí to, co sama neřeknete.“
Každá věta dopadla jinam.
Do hrudi. Do krku. Do rukou.
Prsty jí znovu vystřelily k vlasům.
Zastavila je. Silou. Vědomě.
„A když to udělám...“
Hlas se jí zadrhl.
„A když pak odejde?“
Ticho.
To byla ta otázka.
Ne na vztah.
Na přežití.
Muž se podíval z okna.
V odrazu skla byl na okamžik vidět jen jeho kabát.
Tvář chyběla.
„Pak to aspoň nebude lež,“ řekl.

Zamrkala.

„To zní... hrozně.“

Muž se pousmál.

Ale v tom úsměvu nebylo teplo. Jen stín.

„Ano,“ přikývl.

„Proto jsem to neudělal.“

Ticho. Ta věta ji zasáhla víc než rada.

Protože to nebyla rada. Bylo to přiznání.

Podívala se z okna.

Krajina se změnila. Lesy byly hustší. Cesty užší.

Jako by se zužovaly i možnosti.

„A když to nedokážu?“ zeptala se.

Hlas měla tišší. Skutečnější.

Muž se na ni podíval. Tentokrát bez vrstvy.

„Pak se vrátíte.“

Krátká pauza.

„Stejně jako já.“ Vzduch ztěžkl.

„A co se stane potom?“ Dlouho mlčel.

Když promluvil, jeho hlas zněl vzdáleněji.

„Nic.“

Podívala se na něj. „Nic?“

„To je na tom nejhorší.“

Vlak se lehce otrásl.

Světla ve vagónu na okamžik pohasla.

Když se vrátila, muž seděl o kousek dál.

Nebo se jí to jen zdálo.

„Život pokračuje,“ řekl.

„Dny pokračují.“

„Vztah pokračuje.“

Krátká pauza.

„Jen vy v něm budete chybět.“

Vlak začal zpomalovat.
Tentokrát opravdu.
Za oknem se objevily první domy. Nízké střechy.
Ploty. Nástupiště v dálce.
Lidé kolem nich se začali zvedat. Brali tašky.
Oblékali bundy.
Vrací se do svých životů, napadlo ji.
Do míst, kde je někdo čeká.
Nebo kde si to alespoň myslí.
Muž se nepohnul.
„Tohle je ten moment,“ řekl.
Jana ztuhla. „Jaký moment?“
Podíval se na ni.
„Ten, kdy už to víte.“ Krátká pauza.
„A přesto můžete udělat to samé co vždycky.“
Srdce se jí rozbušilo. Cítila ten bod.
Stejný jako tehdy v kuchyni. Stejný jako v autě na
červené. Jen tentokrát ho viděla.
Vytáhla telefon. Displej se rozsvítil.
Jedna nová zpráva. Od něj.
Dorazila jsi? Je všechno v pohodě?
Dívala se na ta slova.
Krátká.
Obyčejná.
Známá.
Neptal se, aby slyšel pravdu.
Ptal se, aby se mohl uklidnit.
Prázdné pole odpovědi čekalo.
Prsty se jí lehce třásly.
Muž se na ni díval.
„Teď,“ řekl tiše.

Začala psát.

Pomalu. Slova přicházela těžce.

Ne proto, že by nevěděla, co napsat.

Ale protože to věděla až příliš přesně.

První písmeno. Druhé. Pak celá věta.

Ano v pohodě.

Zůstala na displeji.

Známá. Bezpečná.

Okamžitě cítila, jak se jí tělo uvolňuje.

Ramena povolila. Dech se zklidnil.

Svět se na chvíli vrátil do tvaru, který znala.

A právě to ji vyděsilo.

Ta úleva. Ten návrat.

Ta snadnost, s jakou se znovu zmenšila.

Prsty jí zajely do vlasů. Tentokrát je skoro nezastavila.

Podívala se na muže. Jeho obličej byl stejný.

Ale vzdálenější.

Jako by se mezi nimi náhle objevilo víc prostoru.

„Co se děje?“ zeptala se. Neodpověděl hned.

Za oknem se blížila stanice. Lidé vstávali. Zvuky se

vracely. Hlasy. Kroky.

Šustění bund.

Jen on jako by se z nich vytrácel.

„Dochází čas,“ řekl tiše.

„Jaký čas?“

Podíval se na zprávu v její ruce.

„Tenhle okamžik nevydrží dlouho.“

Krátká pauza.

„Buď řeknete pravdu... nebo se vrátíte.“

Prsty zůstaly nad displejem. Věta čekala.
Ano v pohodě.
Stačilo ji odeslat. Stačilo se vrátit.
Do známého domu. Do známého ticha.
Do známé verze sebe sama.
Palec se pohnul.
Ne k mazání.
Muž najednou zvedl hlavu.
Poprvé v jeho tváři nebyl klid.
Byl tam strach. Skutečný. Starý.
„Počkejte.“
Ztuhla. Podívala se na něj.
Jeho obrys se třásl, jako by ho svět kolem začal
pouštět.
„Tohle jsem udělal taky,“ řekl.
Ticho.
„Odpověděl jsem tak, aby byl klid.“
Hlas měl tišší než předtím.
Vzdálenější.
„A pak už jsem neměl další možnost.“
Jana se ani nepohnula.
„Co se vám stalo?“ zašeptala.
Muž se podíval na dveře vlaku.
Už se otvíraly.
„Neřekl jsem pravdu.“
Krátká pauza.
„A zůstal jsem v poslední lži, kterou jsem poslal.“
Vzduch se zastavil.
Vlak stál.
Dveře se otevřely.
Svět na vteřinu ztichl.

KAPITOLA 7

Vlak stál. Dveře byly otevřené. Lidé vystupovali.
Nastupovali. Hlasy. Kroky.
Studený vzduch z nástupiště.
A přesto jako by se jí to netýkalo.
Seděla. Telefon v ruce. Na displeji pořád svítilo:
Ano v pohodě.
Dívala se na tu větu.
Dlouho. Příliš dlouho.
Tělo jí nabízelo známou úlevu. Bezpečí. Návrat.
Stačilo stisknout odeslat.
A nic by se nemuselo stát.
Nikdo by se nezlobil.
Nikdo by se nemusel ptát dál.
Jenže právě v tom bylo něco prázdného.
Ta věta už nezněla jako klid.
Zněla jako dveře, které se za ní znovu zavírají.
Prsty jí automaticky zajely do vlasů.
Zastavily se.
Zůstaly tam.
Tentokrát ne jako zvyk.
Jako poslední varování.
Podívala se naproti.
Sedadlo bylo prázdné.
Zamrkala. Nikdo.
Jen promáčklé místo v čalounění, které se pomalu
vracelo zpátky.
Jako by tam někdo seděl.
Nebo jako by si to vlak jen pamatoval.

Dívala se na prázdné sedadlo.
Na místo, kde ještě před chvílí seděl.
Srdce jí bilo rychleji. Ne strachem. Něčím jiným.
Podívala se zpátky na telefon. Na tu větu.
Ano v pohodě.
Najednou ji viděla jinak.
Ne jako odpověď ale jako návrat.
Do stejného ticha. Do stejné role.
Do stejného pomalého mizení.
A v tu chvíli to přišlo.
Ne hlas. Ne myšlenka. Spíš pocit.
Jako když se člověk po dlouhé době narovná.
Jako když se nadechne hlouběji, než byl zvyklý.
Jako když si uvědomí, že tam pořád je.
Ona.
Ne ta klidná verze. Ne ta použitelná.
Ne ta, která všechno zvládne a nic nepotřebuje.
Jen ona. Celá.
Prsty jí pomalu sjely z vlasů. Dolů. K telefonu.
Začala mazat.
Jedno slovo.
Druhé.
Celá věta zmizela.
Prázdné pole.
Ticho.
Ale tentokrát nebylo prázdné.
Bylo otevřené.
Srdce jí bušilo.
Strach tam byl pořád.
Ale už nevedl.

Zvedla oči. Na okamžik se podívala do skla.
V odrazu tam stál.
Ne na sedadle. Ne ve vagónu.
Ve skle. Jako by se díval z místa za ním.
Tentokrát měl obě oči stejné.
Klidné. Unavené.
A zvláště volné. Lehce se usmál.
Ne jako někdo, kdo zůstává.
Jako někdo, kdo konečně může odejít.
Pak zmizel.
Nevyděsilo ji to. Naopak. Něco v ní povolilo.
Ne ztrátou. Uzavřením. Nadechla se.
Hluboce.
Poprvé bez snahy uklidnit někoho jiného.
Podívala se zpátky na telefon.
Prázdné pole čekalo.
Začala psát.
Pomalu.
Bez úprav.
Bez omluvy.
Bez úniku.
Ne, není to v pohodě.
Četla ta slova.
Cítila starý reflex. Zjemnit to. Přidat vysvětlení.
Zachránit ho před pravdou.
Zachránit sebe před tím, co přijde.
Neudělala to.
Palec se přesunul.
Klik.
Odesláno.

Srdce jí bušilo.
Tělo čekalo na trest.Na odpověď.
Na ticho, které bude bolet jinak než všechna
předchozí. Displej zůstal klidný.
Žádná zpráva. Žádné tři tečky. Nic.
A přesto se něco stalo. Ne v telefonu.
V ní. Ramena jí pomalu povolila.
Ruce se jí třásly. Ale ne slabostí.
Spíš energií, kterou v sobě dlouho držela zavřenou.
Podívala se z okna.
Dveře vlaku se zavřely. Ozvalo se krátké pípnutí.
Pak škubnutí. Vlak se znovu rozjel.
Krajina se pohnula. A tentokrát to cítila jinak.
Ne jako útěk. Jako směr. Jela dál.
Ne pryč od něj. Ne pryč z domu.
K sobě.
Na okamžik měla pocit, že v odrazu skla stojí muž.
Daleko. Za ní.
Nebo za tím vším. Nesledoval ji. Nečekal.
Jen odcházel.
A poprvé to nebylo smutné.
Zavřela oči.
Nadechla se.
Když je znovu otevřela, sedadlo naproti bylo prázdné.
Sklo ukazovalo jen ji.
Unavenou.
Roztřesenou.
Ale skutečnou.
A tentokrát to nebylo málo.
Bylo to všechno.

ZÁVĚR

Někdy se nic dramatického nestane.
Nikdo neodejde.
Nikdo nekřičí.
Nic se nerozbije.
Jen se člověk postupně vytratí.
V jedné odpovědi.
V jednom úsměvu.
V jednom tichu, které mělo zachránit klid.
A pak si toho jednoho dne všimne.
Ne proto, že mu někdo dá návod.
Ne proto, že přijde někdo, kdo všechno opraví.
Ale protože se objeví okamžik.
Krátký.
Tichý.
Neúprosný.
Okamžik, ve kterém může znovu zalhat.
Nebo se poprvé vrátit k sobě.
Tahle kniha není o tom, jak vztahy končí.
Je o tom, kdy my končíme v nich.
A o chvíli, kdy ještě můžeme říct pravdu.
Ne velkou.
Ne dokonalou.
Jen svoji.